

**Govor potpredsjednika Hrvatskog sabora i izaslanika predsjednika
Hrvatskog sabora akademika Željka Reinera na svečanoj sjednici
Općinskog vijeća Krašića povodom 60. godišnjice smrti blaženog kardinala
Alojzija Stepinca**

Krašić, 10. veljače 2020.

Poštovani predsjedniče hrvatske Vlade g. Plenkoviću,
Poštovani predsjedniče Općinskog vijeća g. Ilijaniću,
Poštovani načelniče Općine Krašić g. Petković Fajnik,
Poštovani predsjedniče Županijske skupštine g. Čičak,
Poštovane gospođe i gospodo, dragi gosti,

Osobita mi je čast i zadovoljstvo što sam danas ovdje s vama i što vas mogu pozdraviti u ime predsjednika Hrvatskog sabora g. Gordana Jandrokovića, svih saborskih zastupnika i svoje osobno.

Danas je posebni dan i za Krašić i za cijelu Hrvatsku jer obilježavamo 60. obljetnicu smrti čovjeka koji je potekao iz ovoga kraja i iz njega otišao Gospodinu, blaženog kardinala Alojzija Stepinca. U ovom je kraju stjecao svoje prve spoznaje, kako one o svijetu oko sebe tako one o vjeri jer je njegova majka postila i molila za duhovni poziv svoga sina cijeloga života, a njegov otac je radom, odanošću i primjerom svjedočio svoju vjeru i bio mu uzorom.

Blaženi je Alojzije bio zemljoradnik, gimnazijalac, vojnik u Prvom svjetskom ratu, zaručnik, pa onda bogoslov na Gregorijani u Rimu, svećenik, nadbiskup zagrebački, kardinal, uznik, mučenik, Vitez Svetoga groba Jeruzalemskog, no uvijek nepokolebljiv u svojoj vjeri, svome domoljublju i čovjekoljublju. O njegovoj vjeri najbolje svjedoči činjenica da niti kada mu je život bio izravno ugrožen, nije htio napustiti svoj narod, iako mu je bilo nuđeno da ode iz zemlje i tako se spasi progona i smrti.

O tome govori i činjenica da je 4. lipnja 1945. godine odbio Titov prijedlog da uspostavi nacionalnu katoličku crkvu odvojenu od Rima čime bi prestali progoni i njega i Crkve. O tome govori i ono što je izrekao u brojnim propovijedima, a osobito ono što je rekao još 1934. godine prigodom biskupskog imenovanja: "Pa ako sam za dobro svoga naroda spreman dati sve, tako sam spreman na sve i za

Crkvu katoličku, koja me je od najranije mladosti učila dati svakome što je njegovo, i ljubiti ljude istinskom ljubavi“.

Uvijek se vodio, osim ljubavlju prema Bogu i onim Mažuranićevim stihom „Dobar pastijer, jer što kaže inom i sam svojijem potvrđuje činom“. Tako je on u najmračnijim godinama dvadesetog stoljeća hrabro i jasno osuđivao ustaške zločine govoreći da „svaka vlast od Boga dolazi, da je zlouporaba vlasti smrtni grijeh s katastrofalnim posljedicama. Upućivao je na ljubav bližnjemu, da su svi ljudi pred Bogom jednaki, da je dobrota i pravednost temelj vlasti.“ Javno je i oštro prosvjedovao protiv rušenja pravoslavnih crkava, proganjanja pravoslavnih svećenika i vjernika te je, kako kazuje tajnik zagrebačkog nadrabina, na razne načine štitio i spasio mnoge Židove, koji bi inače postali žrtve protužidovske politike nacista i ustaša. Pokušao je spasiti i zagrebačkog nadrabina Miroslava Shalom Freibergera nagovarajući ga da se s obitelji sakrije u njegovom nadbiskupskom dvoru do kraja rata, no on je to odbio jer nije htio napustiti zajednicu kojoj je bio duhovni vođa.

Ne čudi da su stoga Nijemci blaženog Alojzija u jednom izvješću šefu policije definirali kao „velikog prijatelja Židova“. U tome je bio neustrašiv i nedvosmislen pa primjerice u propovijedi 14. ožujka 1943. godine nasuprot rasističkim teorijama i neprihvatljivim postupcima, ističe dostojanstvo svake ljudske osobe i neotuđiva ljudska prava koja se iz toga izvode. Zato ne čudi niti da je predsjednik židovske zajednice Sjedinjenih Američkih Država Louis Breier 1946. godine izjavio: „Ovaj veliki čovjek Crkve optužen je da je bio suradnik nacista. Mi Židovi to nijećemo“.

Kao što je svoje čovjekoljublje iskazivao prema svima bez obzira na vjeru i rasu, tako je bio i protivnik svih totalitarnih režima, uključujući i onaj jugoslavenski komunistički koji ga je proganjao, osudio na montiranom procesu bez ikakvih dokaza, utamničio i napokon bolesnoga stavio u kućni pritvor upravo ovdje u rodnom Krašiću, gdje je i napustio ovaj svijet.

I na kraju, svi se mi hrvatski katolici pitamo kada će blaženi Alojzije biti proglašen svetim i to već godinama nestrpljivo iščekujemo. Iako je ovo službena prigoda, dozvolite mi da kažem svoj osobni stav o tome. Za nas je on svet bez obzira kada će ga Sveti otac Papa Franjo ili možda tek neki njegov nasljednik službeno

proglasiti svetim. On je svoju svetost „zaradio“ naviještanjem slobode i ljubavi prema čovjeku i Bogu, svojom nepokolebivom principijelnošću, milosrđem, djelatnom ljubavlju osobito prema nerođenima, potrebitima, proganjanima i odbačenima, uzornim životom i vrlinama koje ulijevaju nadu svakome od nas pa trenutak službenog proglašenja i nije toliko važan koliko je važno da svojim životima nasljeđujemo njegov svijetli primjer.

Hvala.